

Književne novosti

Julij Cezar. Žaloigra v petih dejanjih, spisal William Shakespeare, poslovenil Oton Zupančič. Salonske knjižnice VI. zvezek. V Gorici, tiskala in založila „Goriška tiskarna“ A. Gabršček. 1904. Cena K 1.40, po pošti 10 h več. Pred kratkim nam je naklonila „Goriška tiskarna“ izvrstni prevod „Romea in Julije“, zdaj zopet prevod „Julija Cezarja“. Vsekakor lepa zasluga! Kako je Oton Zupančič opravil svoje delo, o tem naj se prepriča vsakdo sam. Lahko rečemo: Pesnik je prevajal pesnika! Še nekoliko takih prevodov iz Shakespeareja, in tudi mi si bomo lahko svojili velikega Britanca, kakor si ga svoje Nemci. Kar nič ne dvomimo, da bode naše občinstvo hlastno segalo kakor po „Romeju in Juliji“ tako tudi po „Juliju Cezarju“!

Simonič Franc, dr., Slovenska bibliografija, I. del: Knjige (1550 do 1900), I. snopič. Izdala in založila „Slovenska Matica“. V Ljubljani, 1903. — Ko je dr. Glaser objavljaj svojo slovstveno zgodovino, se je vobče in po pravici poudarjalo, da je za tako delo pred vsem treba zanesljivega temelja, vestne bibliografije. Bibliografija je gradivo, brez katerega bi slovstveni zgodovinar mogel graditi le zračne gradove. Nje važnost prezirajo samo oni, ki žele brž duhovite „primake“, a ne marajo na trg po blago. Gospod dr. Simonič se je lotil tega težavnega posla in nam v prvem snopiču svoje „Bibliografije“ opisal knjige od A do K (Knobel); drugi snopič nam prinese knjige do Ž; članki in rokopisi izidejo posebe, le rokopisi knjig, ki so bili deloma že tiskani (n. pr. Hipolitov rokopis, stran 147.), so omenjeni že tu.

Gospod dr. Simonič je sprejel v „Slovensko bibliografijo“ tudi take spise slovenskih pisateljev, ki niso izšli v slovenskem jeziku, ampak n. pr. v nemškem, francoskem, latinskem in — indijanskem (Baraga!); da, sprejeti so celo taki pisatelji, ki niso napisali nič slovenskega, da so le pisali o slovenskih stvareh, n. pr. Anastazij Grün, Elze itd. O opravičenosti tega postopanja je seveda sedaj prepozno govoriti. Bojim se le, da s tem raztezanjem pojma „Slovenska bibliografija“ izgubi načrt jasne in stalne meje; tako n. pr. bi po Simoničevi osnovi pričakoval v njegovi bibliografiji tudi Srba prof. Gavrilovića, ki je izdal pregled slov. literarne zgodovine itd.

Velike težave mora premagati, kdor hoče ogromno bibliografsko gradivo urediti po čisto enotnem načelu. Dočim bo na pr. popolni naslov „Sbera lepih ukov“, ki ga je izdal U. J.(arnik), pod „Zber“, nahajamo naslov „Molitvenih bukvic“ od „A. P.“ pod to-le šifro. Edlingov katekizem je s celim naslovom naveden pod „Katekizem“ (str. 197.), to pa pač radi tega, ker Edling v slovenskem naslovu ni imenovan; sploh pa naslov tega katekizma ni podan natančno; Edling je imenovan v njega nemškem delu. Jaisove „Bukvice“ (stran 173.) je prevedel Juri Cegnar, a ga ne nahajam v bibliografiji (prim. Vedež, 1849, 24, Novice 1849, Dokl. 27, Danica 1849 z dne 12. julija).

Odslej bomo imeli zanesljivo zaslombo za registrovanje starih slovenskih knjig; še jih je mnogo, ki so doslej ostale neznane; osobite težave ima bibliograf s šolskimi knjigami, ki se kaj rade zavržejo in izgube; gosp. dr. Simonič je na strani 25. (Malo berilo) in 99. (Kleine Erzählungen) dostavil „večkrat tiskane“, pa